

השועל והארנבת

ל. בכשטיין (1801 - 1860)

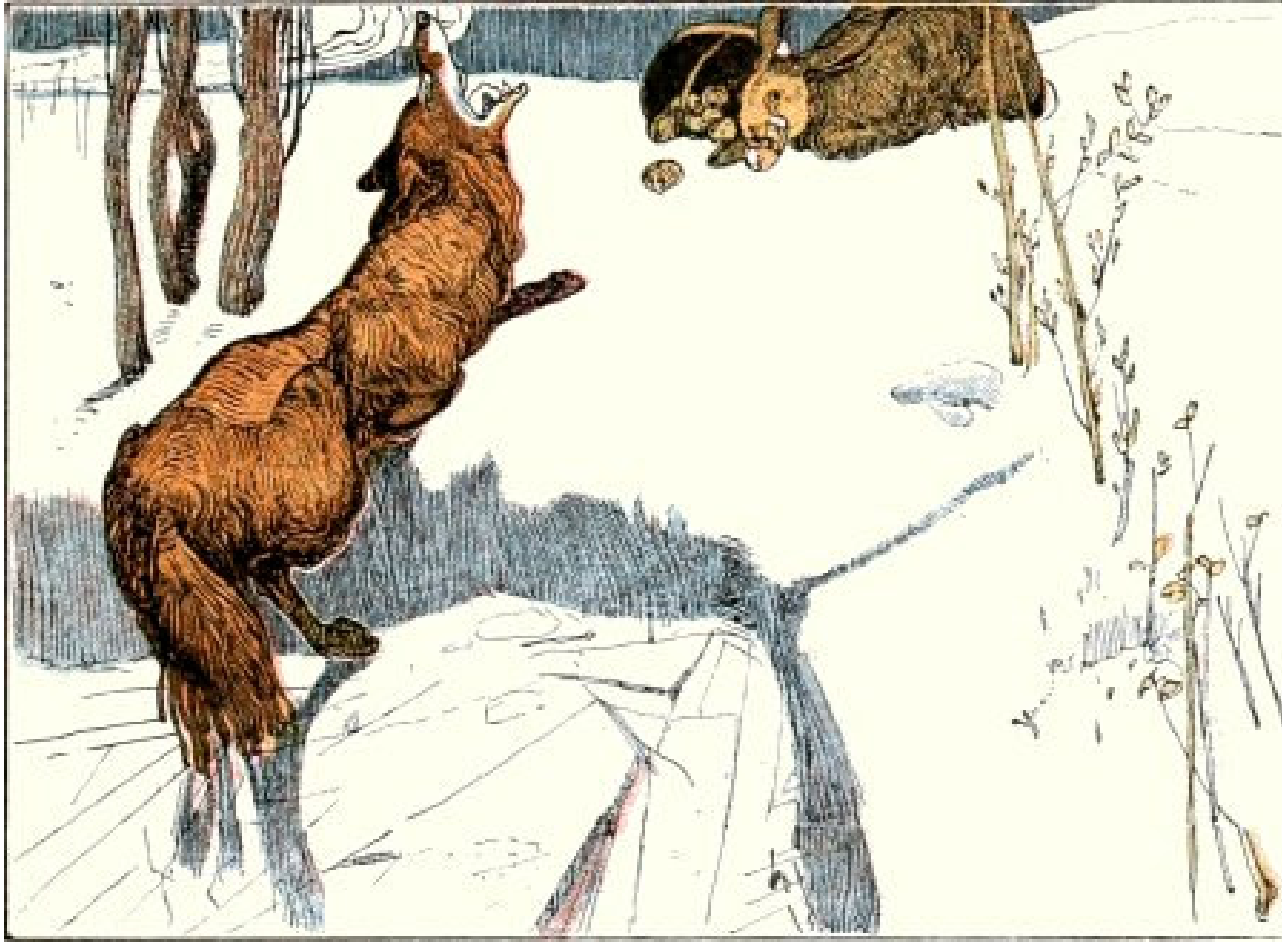
הזדמנו פעם שועל וארנבת וטיילו ביחד. חורף היה ולא נראו כל צמחים על פני השלג, וגם לא חיה קטנה כלשהי כדי לטרפה.

"מזג האוויר של רעב" אמר השועל לארנבת "המעיים שלי מתייבשים."

"אכן" ענתה "אילו הייתה לי כף ריקה הייתי אוכלת אותה."

הם הלכו כך רעבים, אך פתאום ראו נערה כפרית עם סל ביד. ריח מעורר תיאבון בא אליהם מהסל, ריח לחמניות טריות.

"הנה הזדמנות" אמר השועל "תשכבי על הדרך כאילו את מתה. הכפריים האלה אוהבים פרות ארנבות ועושים ממנה כפפות חמות. היא

"אולי נוכל להתכבד בכמה דגים לסעודת צהריים" אמרה לשועל, אבל צריך למהר, כי המים מתחילים לקפוא."
"איך נדוג דגים?", שאל השועל.
"פשוט" אמרה הארנבת "שים את זנבך למים. הם יתפסו אותו ותוכל להוציא אותם החוצה."

תתכופף כדי להרים אותך ותעמיד את הסל על הארץ, ואני אחטוף אותו. אז נברח ביחד."
הארנבת שמעה את רעיונו והסכימה מיד. היא נשכבה על הדרך כמו מתה, עם ארבעת רגליה פשוטות מעלה והשועל הסתתר אחרי שיח שבצד הדרך.

הנערה ראתה את הארנבת והחליטה להרים אותה. היא שמה את הסל על הדרך והתכופפה לארנבת ובאותו הרגע השועל קפץ מאחורי השיח, חטף את הסל וברח מהר. גם הארנבת חמקה מידיה של הנערה ורצה אחריו.
אלא שהיא ראתה עכשיו כי השועל בכלל לא מתכוון להתחלק אותה בשלל וזה הרגיז אותה מאוד. הוא רץ לפניה בדרך ולא עצר. כך הם הגיעו עד לאגם קטן. השועל התיישב כדי לאכול את הלחמניות מהסל, וכל פעם שהארנבת התקרבה, חרק בשיניו וגירש אותה.
רעיון חדש עלה לראשה של הארנבת.

הרעיון נראה לשועל והוא התיישב על החוף עם
זנבו הארוך ומלא בתוך המים. לא לקח זמן רב
והמים התחילו לקפוא סביב הזנב וכשכבר לא
יכול יותר להוציא אותו מהמים, הארנבת לקחה
את הסל והתחילה לאכול את הלחמניות זו
אחרי זו ישר מול עיניו.

כשהסל היה כבר ריק היא קראה לו עוד "חכה
עד האביב, עד שהמים יפשירו" ורצה משם,
כשהוא נובח אחריה ברוגז.